

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte

Petru Ursache,

Judecători

Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ion Dodon împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2013, în privința inculpatului

*Crestinov Piotr Nicolai, născut la
16 ianuarie 1971, originar și locuitor al r-nului
Comrat, s. Congaz, str. Cotovschi 120, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

Termenul de examinare a cauzei
în instanța de fond: 15 martie 2002 - 17 decembrie 2004,
în instanța de apel: 23 august 2012 - 11 iunie 2013,
în instanța de recurs: 14 ianuarie - 05 martie 2014.

C O N S T A T Ă :

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 17 decembrie 2004, Crestinov Piotr a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip închis, din momentul reținerii, deducîndu-se durata arestului preventiv de la 25 ianuarie pînă la 09 februarie 2000.

2. În fapt, instanța de fond a constatat că Crestinov Piotr se învinuiește în săvîrșirea infracțiunii prevăzută de art. 121/1 alin. 2 pct.1), 7) Cod penal (1961), că la 21 ianuarie 2000, orele 01:30, prin înțelegere prealabilă și împreună cu alte două persoane, cu scopul atacului tîlhăresc, au pătruns liber în apartamentul nr. 36 de pe str. Studenților 3, com. Stăuceni, mun. Chișinău, unde, aplicînd violență fizică, au legat-o pe partea vătămată Cozlenco O., și, amenințînd-o, au cerut de la ea 3500 dolari SUA, care, conform cursului valutar, constituia suma de 44.062 lei. Însă din motiv că în acel moment în apartament a intrat tatăl părții vătămate Colesnicov I., nu

și-au dus intențiile sale criminale pînă la capăt, reușind să părăsească locul infracțiunii.

Fiind audiat în cadrul anchetei preliminare, inculpatul a recunoscut vina pe deplin, a confirmat circumstanțele învinuirii înaintate, căindu-se de cele săvîrșite.

Instanța de judecată a încadrat acțiunile lui în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, ca tîlhăria, adică atacul săvîrșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe, de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință.

La stabilirea pedepsei, instanța a luat în considerație gravitatea infracțiunii săvîrșite, persoana celui vinovat, că are antecedente penale stinse, și-a recunoscut vina și se căiește sincer.

3. La 29 iulie, 03 august și 2011 și 01 octombrie 2012, inculpatul și avocații Dorin Asandei și Ion Dodon, au declarat apeluri, în care au solicitat repunerea în termen a apelului, casarea sentinței, rejudecarea cauzei și pronunțarea unei noi hotărîri, prin care procesul penal în privința lui Crestinov Piotr să fie încetat, pe motivul intervenirii termenului de prescripție de tragere la răspundere penală, sau să fie aplicate față de el prevederile art. 79, 90 Cod penal, adică o pedeapsă neprivativă de libertate.

Apelanții au invocat că cauza a fost examinată în lipsa inculpatului, dînsul în timpul urmării penale vina în comiterea infracțiunii încredinate a recunoscut-o, deci a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, se căiește sincer de cele săvîrșite, prejudiciul material în cauza dată lipsește, el întreține părinții care au o vîrstă înaintată, tatăl său fiind și invalid de gradul întâi.

Fapta inculpatului urma a fi reîncadrată în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d) și e) Cod penal, deoarece leziunile corporale aplicate părții vătămate au fost ușoare, nepericuloase pentru viața sau sănătatea ei.

Pe lîngă aceasta, inculpatul este învinuit de comiterea infracțiunii prevăzută la art. 188 alin. (2) Cod penal, care prevede o pedeapsă maximă de 10 ani închisoare. Conform art. 10 alin. (1) Cod penal, legea penală care ușurează pedeapsa sau ameliorează în alt mod situația persoanei care a comis infracțiunea are efect retroactiv, iar potrivit art. 46 pct. 4) Cod penal (1961) persoana nu poate fi trasă la răspundere penală dacă au trecut 10 ani din ziua săvîrșirii infracțiunii, pentru care legea prevede o pedeapsă mai mare de 5 ani. În speță, inculpatul este învinuit de comiterea, la 21 ianuarie 2000, a unei infracțiuni pentru care legea prevedea o pedeapsă de la 5 la 10 ani închisoare. Astfel, a intervenit termenul de prescripție de tragere a lui la răspundere penală, deoarece de la comiterea infracțiunii au trecut 12 ani 8 luni și 10 zile.

În acest caz nu poate fi vorba de suspendarea termenului prescripției de tragere la răspundere penală, deoarece inculpatul nu s-a sustras de la urmărirea penală și judecată.

4. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 01 decembrie 2011, toate apelurile au fost admise, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Crestinov Piotr a fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, cu aplicarea art. 79, 90 Cod penal, la 5 ani închisoare, cu suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 5 ani, fiind eliberat de sub arest din sala de judecată.

Instanța de apel a reținut că instanța de fond nu a constatat fapta incriminată inculpatului ca fiind dovedită, deoarece a indicat în descriptivul sentinței că ultimul doar „se învinuiește...” și a constatat că Crestinov Piotr, la 21 ianuarie 2000, orele 11:30, prin înțelegere prealabilă și împreună cu alte 2 persoane, în privința cărora cauza penală a fost disjunctă într-o procedură separată, cu scopul de a săvârși un atac de tâlhăresc, au pătruns liber în apartamentul nr. 36, str. Studenților 3, com. Stăuceni, mun. Chișinău, unde, aplicând forța fizică, au legat-o pe partea vătămată Cozlenco O., și, amenințând-o, au cerut să i se predea suma de 3500 dolari SUA, la cursul oficial de 12,5734 lei pentru un dolar, adică 44.062 lei, însă din motiv că în acel moment în apartament intrase tatăl părții vătămate, Colesnicov I., n-au putut duce pînă la capăt intențiile lor criminale, reușind să părăsească locul comiterii infracțiunii.

Deci, instanța de fond just a încadrat acțiunile inculpatului în baza art.188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, deoarece el a săvârșit tâlhărie, adică a atacat partea vătămată Cozlenco O. cu scopul sustragerii bunurilor, însoțită de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viață sau sănătatea persoanei agresate, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință.

Infrațiunea a fost săvârșită în luna ianuarie 2000, de către inculpat și alte două persoane care pînă în prezent se află în căutare, iar cauza penală în privința ultimilor a fost disjunctă într-o procedură separată.

Totodată, cauza penală în privința lui Crestinov Piotr a fost examinată la 17 decembrie 2004, în lipsa ultimului, deoarece și dînsul fusese anunțat în căutare. Din anul 2004 și pînă în luna iunie 2011 nimeni nu l-a căutat pe Crestinov Piotr, cu toate că el în această perioadă de timp s-a aflat la lucru în or. Moscova, de unde deseori se întorcea acasă la sărbători, și nimeni nu l-a reținut. Pe 08 iunie 2011, el personal a venit la Judecătoria Rîșcani, mun. Chișinău, pentru a se interesa despre cauza penală în care el a fost învinuit pe art. 121 alin. 2 pct. 1), 7) Cod penal (1961) și, tot atunci, a fost reținut și arestat.

De la comiterea infracțiunii și pînă la moment au trecut mai mult de 11 ani, infracțiunea și-a pierdut actualitatea, în rezultat n-au survenit urmări grave, inculpatul nu are antecedente penale, vina și-a recunoscut-o pe deplin, se căiește sincer de cele săvârșite, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, este caracterizat pozitiv la locul de trai, din anul 2000 și pînă în prezent n-a fost atras nici la răspundere administrativă și nici penală, ceea ce denotă faptul că el a conștientizat faptul neadmiterii cărorva încălcări legale, are la întreținere părinții de o vîrstă înaintată, tatăl său fiind și invalid de gradul întâi.

Instanța a specificat că toate aceste circumstanțe dau posibilitate de a aplica în privința inculpatului prevederile art.79 Cod penal, stabilindu-i o pedeapsă mai blîndă decît cea prevăzută de lege, sub formă de închisoare cu suspendarea condiționată a executării, conform prevederilor art. 90 Cod penal, deoarece o astfel de pedeapsă este

una corectă, echitabilă și legală și corespunde întocmai faptelor săvârșite de inculpat, care au avut loc mai mult de 11 ani în urmă.

5. Procurorul a declarat recurs ordinar, în care a solicitat casarea deciziei menționate și menținerea sentinței instanței de fond.

Recurentul a specificat că instanța de apel, numind pedeapsa inculpatului cu aplicarea prevederilor art. 79 Cod penal, nu a stabilit și nu a indicat în decizie care circumstanțe legate de personalitatea acestuia se consideră excepționale și oferă dreptul de a-i aplica o pedeapsă sub limita minimă.

Cele menționate, că anterior nu a fost judecat, a recunoscut vina, a contribuit activ la descoperirea infracțiunii, a restituit paguba, ce nu corespunde realității, sunt doar circumstanțele atenuante, care nu pot fi apreciate și considerate ca excepționale.

Pedeapsa stabilită inculpatului nu va atinge scopul pedepsei penale, deaceia hotărârea instanței de judecată emisă pe caz este pripită și neîntemeiată, careva temei pentru aplicarea prevederilor art. 79 și 90 Cod penal lipsesc.

6. Potrivit deciziei Colegiului penal al Curții Supreme de Justiție din 10 iulie 2012, recursul a fost admis, casată decizia contestată și dispusă rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în alt complet de judecată.

Instanța de recurs a relevat că circumstanțele invocate de instanța de apel nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale, ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blânde decât cea prevăzută de lege și condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Conform încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 06 decembrie 2002, inculpatul a fost anunțat în căutare, ceea ce denotă ineficiența condamnării lui cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Instanța de apel, aplicând în privința inculpatului art.79 Cod penal, nu a constatat circumstanțe excepționale care să rezulte din acțiunile inculpatului în timpul săvârșirii infracțiunii sau după aceasta. După cum rezultă din materialele cauzei inculpatul s-a aflat în căutare generală timp de 7 ani, iar vina nu a recunoscut-o integral. Chiar și dacă el a declarat că recunoaște vina și se căiește sincer de cele comise, aceasta nu poate fi considerată ca o circumstanță excepțională, fiind doar o circumstanță atenuantă obișnuită.

În speța examinată, circumstanțele la care instanța de apel a făcut trimitere, sunt împrejurări obișnuite, care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor, astfel că nu pot fi considerate ca excepționale. Ele se referă de fapt la circumstanțele atenuante, prevăzute la art.76 Cod penal. Alte circumstanțe care ar putea fi apreciate ca excepționale în cauză nu s-au stabilit.

Deci, instanța de apel nemotivat și incorect a ajuns la concluzia aplicării în privința inculpatului a prevederilor art. 79 și 90 Cod penal.

7. Prin decizia Colegiului penal al Curții de apel Chișinău din 11 iunie 2013, apelurile declarate au fost admise, casată sentința, rejudecată cauza și pronunțată o nouă hotărâre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță.

Crestinov Piotr fost condamnat în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal la 8 ani închisoare, cu executarea pedepsei în penitenciar de tip semiînchis, din momentul reținerii, deducându-se durata arestului preventiv de la 25 ianuarie pînă la 09 februarie 2000 și de la 08 iunie pînă la 01 decembrie 2011.

Instanța de apel a constatat că Crestinov Piotr, la 21 ianuarie 2000, orele 11:30, prin înțelegere prealabilă, a săvârșit un atac tâlhăresc împreună cu alte două persoane, cauza penală în privința cărora a fost disjungată într-o procedură separată, au pătruns liber în apartamentul nr. 36 de pe str. Studenților 3, com. Stăuceni, mun. Chișinău, unde, folosind forța fizică, **au legat-o** pe partea vătămată Cozlenco O. și, amenințând-o, au cerut să li se predea suma de 3500 dolari SUA, la cursul oficial de 12,5734 lei pentru un dolar, adică 44.062 lei, însă din motiv că în acel moment în apartament întrase tatăl părții vătămate, Colesnicov I., ei n-au putut duce pînă la sfîrșit intențiile sale criminale, reușind să părăsească locul comiterii infracțiunii.

Instanța a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2), lit. b), d) Codul penal, ca tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință.

Instanța a reținut că, fiind interogat în cadrul ședinței instanței de apel, inculpatul și-a recunoscut vina pe deplin, s-a căit sincer de cele comise, a solicitat să-i fie stabilită o pedeapsă neprivativă de libertate.

Vinovăția inculpatului se dovedește și prin declarațiile părții vătămate Cozlenco O. și a martorului Colesnicov I., din care rezultă că inculpatul și încă 2 persoane, au imobilizat partea vătămată, legînd-o și amenințînd-o, prin rapoartele de constatare medico-legală, conform cărora părții vătămate i-au fost cauzate excoriații pe gît, echimoze pe pleoapa superioară a ochiului drept și pe pleoapa interioară, pe articulațiile antebrăului drept și radio-carpelă dreapta, edemul părții piloase a capului, care au fost cauzate cu un obiect contondent, probabil în termenul și circumstanțele indicate și se califică ca leziuni corporale ușoare.

Instanța de apel a conchis nefondat argumentul avocatului că acțiunile inculpatului urmează a fi încadrate în baza art. 187 alin. (2) lit. b), d) și e) Cod penal, deoarece potrivit Hotărîrii Plenului Curții Supreme de Justiție a Republicii Moldova nr. 23 din 28.06.2004 „Cu privire la practica judiciară în procesele penale despre sustragerea bunurilor”, în sensul dispozițiilor art. 188 Cod penal, prin „atac” trebuie de înțeles acțiunile agresive ale făptuitorului, care sunt însoțite de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate ori de amenințarea cu aplicarea unei asemenea violențe. Sub incidența noțiunii „*violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate*” se atribuie inclusiv și cazurile de sugrumare a victimei cu mîinile.

Deși acțiunile violente ale inculpatului n-au dus la moartea victimei sau la vătămarea gravă a integrității corporale sau a sănătății acesteia, caracterul acestor acțiuni a creat un pericol real pentru viața sau sănătatea victimei.

La fel, circumstanțele invocate în apel nu pot fi considerate ca circumstanțe excepționale, ce ar justifica aplicarea unei pedepse mai blînde decît cea prevăzută de lege și condamnarea cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Art. 79 alin. (1) Cod penal, prevede că ținînd cont de circumstanțele excepționale ale cauzei, legate de scopul și motivele faptei, de rolul vinovatului în săvîrșirea infracțiunii, de comportarea lui în timpul și după consumarea acesteia, de alte circumstanțe care micșorează esențial gravitatea faptei și a consecințelor ei, precum și de contribuirea activă a participantului unei infracțiuni săvîrșite în grup la

descoperirea ei, instanța de judecată poate aplica o pedeapsă sub limita minimă, prevăzută de legea penală pentru infracțiunea respectivă.

Totodată, conform încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 06 decembrie 2002, inculpatul a fost anunțat în căutare, din motivul că acesta nu se afla la domiciliu și aducerea forțată a acestuia în ședința de judecată nu a fost posibilă, ceea ce denotă ineficiența condamnării lui cu suspendarea condiționată a executării pedepsei.

Potrivit prevederilor art. 61 alin. (2) Cod penal, pedeapsa are drept scop corectarea condamnatului, precum și prevenirea săvârșirii de noi infracțiuni atât din partea condamnaților, cât și a altor persoane.

Astfel, pentru aplicarea art. 79 Cod penal trebuie să fie stabilite circumstanțe excepționale care să rezulte, în primul rînd, din scopul și motivele faptei. După cum rezultă din materialele cauzei, inculpatul s-a aflat în căutare generală timp de 8 ani, și deși cu toate că în ședința instanței de apel a declarat că recunoaște vina și se căiește sincer de cele comise, aceasta nu poate fi considerată ca o circumstanță excepțională fiind doar o circumstanță atenuantă obișnuită.

În spiritul acestei norme penale se înțelege că trebuie să persiste împrejurările în care s-a derulat fapta infracțională ori datele privind personalitatea infractorului, careva circumstanțe, împrejurări, particularități, situații sau stări a lucrurilor, care constituie excepție din starea obișnuită a lor ori a personalității inculpatului.

Dar, circumstanțele la care apelantul a făcut trimitere sunt împrejurări obișnuite, care predomină și caracterizează majoritatea cetățenilor și nu pot fi considerate ca excepționale. Ele se referă de fapt la circumstanțele atenuante, prevăzute la art. 76 Cod penal. Alte circumstanțe care ar putea fi apreciate ca excepționale în cauză nu s-au stabilit.

Deasemenea, este nefondat și argumentul apărării referitor la intervenirea termenului de prescripție, deoarece în baza încheierii Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 06 decembrie 2002, inculpatul s-a aflat în căutare pînă în anul 2011, iar conform prevederilor art. 60 alin. (5) Cod penal, curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării.

Prin urmare, termenul de prescripție de tragere la răspundere penală n-a expirat.

Mai mult, inculpatul se sustrage și pînă în prezent de la participarea în ședința de judecată și, astfel, este imposibilă corectarea și reeducarea lui fără izolarea de societate.

La numirea categoriei și măsurii de pedeapsă instanța a ținut cont de caracterul și gradul de pericol social a infracțiunii săvârșite, această fiind una gravă, de personalitatea infractorului, că inculpatul nu are antecedente penale, a recunoscut vina și s-a căit sincer, că circumstanțe agravante nu au fost stabilite și a concluzionat că îndreptarea și reeducarea lui este posibilă doar în condițiile izolării lui de societate.

8. Avocatul Ion Dodon a declarat recurs ordinar, în care solicită casarea acestei decizii și dispunerea încetării procesului penal în privința inculpatului, din motivul intervenirii termenului de prescripție pentru tragere la răspundere penală.

Recurentul a invocat că cauza a fost judecată în apel în lipsa inculpatului, fără a fi luate toate măsurile posibile pentru citarea lui legală. Astfel, la 01 octombrie 2012, instanța a dispus aducerea silită a inculpatului, însă această dispoziție nu a putut fi executată, deoarece inculpatul nu se află pe teritoriul localității unde își are domiciliul. Prin încheierea Curții de Apel Chișinău din 29 octombrie 2012, inculpatul a fost anunțat în căutare, iar la 11 iunie 2013 cauza a fost examinată în lipsa lui.

Măsurile întreprinse pentru citarea legală a inculpatului au fost pur formale și fără conținut, deoarece în perioada de la dispunerea aducerii silită și anunțării în căutare a inculpatului, acesta de câteva ori a intrat și a ieșit din țară pe segmentul transnistrean, și astfel el s-a aflat pe teritoriul localității unde își are domiciliul. Însă, reprezentanții organelor afacerilor interne nu au luat măsuri suficiente pentru executarea încheierilor instanței de apel de aducere silită și de anunțare în căutare, fapt ce s-a soldat cu examinarea cauzei în ordine de apel în lipsa inculpatului.

Dovadă în acest sens este și faptul că la câteva zile de la pronunțarea dispozitivului deciziei din 11 iunie 2013, inculpatul a fost reținut la trecerea frontierei de stat.

Simplul fapt al anunțării inculpatului în căutare nu echivalează cu aceea că acesta se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată, cu suspendarea curgerii termenului de prescripție, deoarece dovadă faptului că el se sustrage de la urmărirea penală sau de la judecată poate servi doar că dînsul a știut că este citat în instanța de judecată, însă cu rea-voință nu s-a prezentat, ori asemenea probe la dosar nu sunt.

La fel, faptei săvîrșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică greșită, deoarece pentru ca fapta să fie încadrată în baza art.188 Cod penal este necesară prezența semnului calificativ al atacului asupra persoanei și anume însoțit de violența periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate. În cauza dată violența îndreptată spre persoana agresată nu a fost una periculoasă pentru viața sau sănătatea acesteia.

Astfel, fapta inculpatului urma a fi încadrată în baza art. 187 alin. (2) lit. b) și d) Cod penal, sub formă de tentativă, conform art. 27 Cod penal.

Aceasta reiese și din Recomandarea Curții Supreme de Justiție nr. 51, publicată la 20 iunie 2013 „Cu privire la aplicarea semnului calificativ al art. 188 alin. (1) Cod penal - tîlhăria însoțită de violență periculoasă pentru viața sau sănătatea persoanei agresate.

În drept, recursul este întemeiat pe prevederile art. 427 alin. (1) pct. 5, 6), 12) Cod de procedură penală – cauza a fost judecată în apel în lipsa inculpatului, instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, hotărîrea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția, motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărîrii, acesta este expus neclar, instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței și faptei săvîrșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

9. Examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar pe baza materialului din dosarul cauzei și motivelor invocate, Colegiul penal concluzionează că acesta urmează a fi declarat inadmisibil din următoarele considerente.

În primul rând, potrivit art. 427 alin. (1) Cod de procedură penală, hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului, dar doar în temeiurile prevăzute de lege. Conform art. 424 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța de recurs se pronunță doar în limitele temeiurilor invocate în recurs. Potrivit art. 429 alin. (1) Cod de procedură penală, recursul trebuie să fie motivat. În corespundere cu art. 430 alin. (5) Cod de procedură penală, cererea de recurs trebuie să conțină indicarea temeiurilor prevăzute în art. 427 și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens. Conform art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, eroare gravă de fapt constituie stabilirea eronată a faptelor, în existența sau inexistența lor, prin neluarea în considerare a probelor care le confirmau sau prin denaturarea conținutului acestora. Eroarea gravă de fapt nu reprezintă o apreciere greșită a probelor.

Sub acest aspect se atestă că recursul nominalizat este bazat pe temeiurile din art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, cum ar fi că instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar și că instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței.

Însă, în pofida prescripțiilor enunțate, recurentul nu a specificat asupra căror motive concrete din apel nu s-ar fi pronunțat instanța de apel, care ar fi erorile concrete de drept și esența circumstanțelor că motivarea soluției contrazice dispozitivul hotărârii, că acesta este expus neclar, că instanța a admis o eroare gravă de fapt, raportată la exigențele art. 6 pct. 11/1) Cod de procedură penală, care a afectat soluția instanței, fiind omisă în totalitate și argumentarea ilegalității hotărârii atacate în acest sens.

Astfel, recursul ordinar nu întrunește condițiile de conținut în această parte, iar instanța de recurs nu este competentă să completeze din oficiu recursul ordinar al avocatului cu circumstanțe în fapt și în drept, care l-ar justifica.

Or, conform prevederilor art. 24 alin. (2) Cod de procedură penală, instanța judecătorească nu este organ de urmărire penală, nu se manifestă în favoarea acuzării sau a apărării și nu exprimă alte interese decât interesele legii.

În al doilea rând, potrivit art. 427 alin. (1) pct. 5), 6) și 12) Cod de procedură penală hotărârile instanței de apel pot fi supuse recursului pentru a repara erorile de drept comise de această instanță, inclusiv și în temeiul când cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a inculpatului, când hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția și când faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită.

Instanța de recurs doar verifică dacă s-a aplicat corect legea la faptele reținute prin hotărârea atacată și dacă aceste fapte au fost constatate cu respectarea dispozițiilor de drept formal și material.

Sub acest aspect se atestă că instanța de apel, conform împrejurărilor constatate în partea descriptivă a hotărârii atacate, inclusiv cele reproduse în pct. 7 din prezenta decizie, în raport cu motivele invocate în recursul ordinar, care nici nu conțin erori de drept clar definite, a constatat și apreciat circumstanțele de fapt și de drept privind învinuirea înaintată inculpatului în strictă conformitate cu prevederile normelor de procedură penală și prescripțiilor de drept material, prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, întemeiat constatînd vinovăția inculpatului și încadrarea juridică a acțiunilor infracționale ale acestuia în baza art. 188 alin. (2) lit. b), d) Cod penal, iar pedeapsa penală a fost individualizată și aplicată ultimului în limitele prevăzute de legea actuală.

Totodată, se reține că argumentul că pur și simplu cauza a fost judecată în apel în lipsa inculpatului, nu este prevăzut în art. 427 alin. (1) pct. 5) Cod de procedură penală, care prescrie alt temei pentru recurs, că cauza a fost judecată în apel fără citarea legală a inculpatului. Dat fiind că recurentul nu și-a motivat critica respectivă în aspectul citării inculpatului, raportată la norme concret de drept care reglementează această situație și care ar fi fost încălcate sau nu, cât și a consemnărilor din procesul-verbal al ședinței instanței de apel, conform cărora avocatul I. Dodon a opinat pentru judecarea cauzei în lipsa inculpatului anunțat în căutare, motivul că instanța de apel a și procedat astfel este unul absolut neîntemeiat (*f.d. 115, pct. 7 din decizie*).

Pe lângă aceasta, instanța de apel a constatat că inculpatul a imobilizat partea vătămată prin legare, cauzându-i cu un obiect contondent excoriații pe gât, acțiuni caracteristice sugrumării victimei cu mâinile, echimoze pe pleoapa superioară a ochiului drept și pe pleoapa interioară, pe articulațiile antebrăului drept și radio-carpelă dreapta, edemul părții piloase a capului.

Aceste acțiuni infracționale ale inculpatului au fost, în mod vădit, de natura unei violențe periculoase pentru viața și sănătatea victimei, astfel încât instanța de apel corect și întemeiat a încadrat acțiunile inculpatului în baza art. 188 alin. (2), lit. b), d) Codul penal, ca tâlhăria, adică atacul săvârșit asupra unei persoane în scopul sustragerii bunurilor, însoțit de amenințarea cu aplicarea violenței periculoase pentru viața sau sănătatea persoanei agresate, săvârșită de mai multe persoane, prin pătrundere în locuință (*pct. 7 din decizie*).

La fel este de menționat că art. 60 alin. (5) Cod penal și art. 46 alin. 3 Cod penal (1961) prevede clar și fără echivoc că curgerea prescripției se suspendă dacă persoana care a săvârșit infracțiunea se sustrage de la judecată. În aceste cazuri, curgerea prescripției se reia din momentul reținerii persoanei sau din momentul autodenunțării.

Prin urmare, argumentul recurentului că în cazul inculpatului, care a fost anunțat în căutare pentru sustrage de la judecată, a intervenit prescripția tragerii la răspundere penală, este lipsit de orice suport legal.

Mai mult, recursul declarat, potrivit argumentelor invocate și reproduse în pct. 8 din prezenta decizie, este întemeiat pe critica modului în care instanța de apel a apreciat circumstanțele cauzei.

Însă, pornind de la relevanțele art. 27, 414 alin. (1) și (2) a Codului de procedură penală, judecătorul apreciază probele în conformitate cu propria sa convingere, formată în urma cercetării tuturor probelor administrate. Instanța de apel, judecând apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală și în baza oricăror probe noi prezentate instanței de apel, și poate da o nouă apreciere probelor din dosar. Astfel, activitatea instanței de apel privind doar aprecierea sau reaprecierea circumstanțelor cauzei în alt sens decât cel pe care îl propune avocatul este o competență și prerogativă legală a acestei instanțe, care nu este temei de drept din numărul celor incluse în art. 427 Cod de procedură penală și, astfel, invocarea acestei chestiuni în recursul ordinar la fel este lipsită de orice temei legal.

Circumstanțele expuse relevă, astfel, că instanța de apel, în raport cu motivele invocate în recursul nominalizat, la rejudecarea cauzei penale nu a comis erori de

drept, că decizia instanței de apel conține motive clare și legale pe care se întemeiază soluția, că faptei săvârșite de inculpat i s-a dat o încadrare juridică corectă, că recursul declarat este și unul vădit neîntemeiat.

Conform art. 432 alin. (2) pct. 1), 4) Cod de procedură penală, instanța de recurs decide inadmisibilitatea recursului înaintat în cazul în care se constată că acesta nu îndeplinește cerințele de conținut și este vădit neîntemeiat.

Prin urmare, odată ce recursul de pe rol nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat, el urmează a fi declarat inadmisibil.

10. În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

D E C I D E :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Dodon împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2013, în privința inculpatului Crestinov Piotr Nicolai, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă, pronunțată la 02 aprilie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco

Curtea Supremă de Justiție
DECIZIE
DISPOZITIV

05 martie 2014

mun. Chișinău

Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție
în componență:

Președinte
Judecători

Petru Ursache,
Iurie Diaconu, Elena Covalenco,

examinînd admisibilitatea în principiu a recursului ordinar declarat de avocatul Ion Dodon împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2013, în privința inculpatului

*Crestinov Piotr Nicolai, născut la
16 ianuarie 1971, originar și locuitor al r-nului
Comrat, s. Congaz, str. Cotovschi 120, cetățean al R.
Moldova, fără antecedente penale.*

În conformitate cu art. 431 alin. (2), 432 alin. (1), (2) pct. 1), 4), alin. (3) Cod de procedură penală, Colegiul penal al Curții Supreme de Justiție,

DECIDE :

inadmisibilitatea recursului ordinar declarat de avocatul Ion Dodon împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 11 iunie 2013, în privința inculpatului Crestinov Piotr Nicolai, pe motiv că nu îndeplinește cerințele legale de conținut și este vădit neîntemeiat.

Decizia este irevocabilă.

Decizia motivată va fi pronunțată la 02 aprilie 2014.

Președinte

Petru Ursache

Judecători

Iurie Diaconu

Elena Covalenco